

Roscoff – Guernsey (~65 NM)

Een dag na de feestelijkheden ter afsluiting van de wedstrijd varen we weer uit. Aan boord: Suzanne, Christoph, Ton en mijn collega Ingo. We staan er voor mijn gevoel nu alleen voor: 65 mijlen naar Guernsey en geen andere zeilboten in beeld. Bakstag windje dat later nog flink zal aantrekken. Alles gaat goed, tot het avondeten, waarna iemand behoorlijk gevelt door zeeziekte. Met verslechterend weer een zorg erbij. Guernsey komt langzaam in beeld, maar het lijkt eindeloos te duren voor we er zijn. Als we eindelijk om de zuidoostelijke kaap zijn komt de haven snel in zicht, maar het is lastig sturen op de hoge golven met de wind pal van achteren en stroom tegen. Intussen is het ook al donker geworden. Met wat kunst en vliegwerk rollen en strijken we de zeilen en vragen toestemming om de haven in te varen. Eenmaal binnen vinden we een plekje aan de wacht-ponton voor toegang naar de Victoria Marina. De boot stuitert in de wind en deining alle kanten op, maar ons deert het niet. We zijn veilig binnen.

De Victoria Marina komen we met onze diepgang niet in, maar de volgende ochtend vinden we een plekje aan een ponton dat wel toegang biedt tot de wal. Vooraf hadden we de UK Border Force gemeld dat we zouden komen en toestemming gekregen om te reizen, maar geen 'clearance'. Bij het havenkantoor blijkt dat inklaar op Guernsey nauwelijks wat voorstelt: Je vult een formuliertje in en gooit dat in een gele 'Customs' brievenbus. Als je pech hebt krijg je bezoek van de autoriteiten, maar zelfs het per ongeluk verkeerd invullen van het geboortjaar van de schipper ("*de jongste schipper ooit; nog geen maand oud!*") is geen reden tot een bezoek. De Q vlag kan omlaag en we kunnen de stad in. Na een heerlijke lunch bij The Terrace met uitzicht over de haven nemen we een lokaal busje en laten we ons rammelend, trillend en schuddend voor £1,60 per persoon het hele eiland rondrijden.

Gezien de verwachtingen besluiten we veiligheidshalve een dagje langer in Guernsey te blijven en Le Havre/Honfleur over te slaan. We lunchen bij de de Guernsey Yacht Club, waar één club-sandwich wel vier hongerige magen kan vullen en we hebben spijt dat we geen WVS club-vlaggetje hebben meegenomen om daar op te (laten) hangen. 's Middags worden het kasteel en het militaire museum bezocht.

Guernsey – Boulogne-Sur-Mer (200+ NM)

De volgende middag vertrekken we met nog een beetje stroom tegen, in de hoop om met stroom mee tot voorbij de imposante vuurtoren van Gatteville (oost van Cherbourg) te komen. Maar niet voordat Ingo en ik nog een ruime twee kilometer hebben gelopen om een jerrycan diesel te halen. Op de haven is weliswaar spotgoedkope diesel (£ 0.85) te koop, maar rode, en ik wil liever geen gedoe met de douane in Frankrijk, België of Nederland.

De vuurtoren van Gatteville halen we, maar daarna maken we nauwelijks snelheid meer. In plaats van door te zetten naar het zuid-oosten, waar minder stroom zou moeten staan, besluit ik om toch richting het noord-oosten te varen. Achteraf gezien een onverstandige beslissing, want nu kunnen we weliswaar vrij rap naar het noorden zeilen (waar ook de grote zeeschepen varen), maar nauwelijks oostwaarts. En dan moeten we ook nog om een werkgebied heen.

Als het tij 's ochtends eindelijk kentert, hebben we dan ook nauwelijks voortgang geboekt. We zeilen nog een stuk met de stroom mee, maar dan valt ook de wind, precies zoals verwacht, weg. Tijd voor het ijzeren zeil. Na ruim acht uur motoren en 35 uur na vertrek uit Guernsey komt de haven van Boulogne-Sur-Mer in beeld. Inmiddels is de avond wederom gevallen en vanuit het zuiden is de aanloop verradelijk link: Je denkt de groene en rode havenlichten te zien maar vaart recht om de zuidelijke pier af. Pas op het laatste moment zien we het wit knipperende licht op

het zuidelijke havenhoofd dat ik bij de bestudering van de kaart wel had gezien maar dat we in de zee van lichten niet konden onderscheiden. Eenmaal binnen moeten we nog drie uitvarende vissersschepen en een ondiepte ontwijken en vinden we, onder het gekrijs van duizenden meeuwen, het laatste vrije plekje aan de “IMOCA” steiger. Om 01:00 trekken we het welverdiende steigerbier open, terwijl de boot stampet op de golven van de in- en uitvarende vissersvloot, die werkelijk geen enkele rekening houden met de ‘jachies’ aan de steiger, maar gewoon flink gas blijven geven. Gelukkig vinden we bij daglicht een rustiger plekje.

De haven van Boulogne is ronduit lelijk, het riekt er naar vis en de opbouwende kermis naast de haven maakt het er niet beter op. Een enorme kolonie meeuwen heeft bezit genomen van de verlaten en vervallen gebouwen op het terrein waar tot 2013 de ferry uit Calais afmeerde. Maar twintig minuten heuvelop waan je je in andere tijden in het middeleeuwse, ommuurde deel van de stad met een mooie kathedraal en kasteel. Het Nausicaá Centre National De La Mer aan de haven heeft een enorm aquarium en is de moeite van een bezoek ook zeker waard. Het diner 's avonds bij de Indiër is nogal flauw van smaak, maar het bier bij Les Trois Brasseurs (s)maakt (veel) goed!

Boulogne-Sur-Mer – Oostende (~70 NM)

Wind! Met een lopend windje zeilen we het eerste stuk, met stroom mee, om Cap Gris-Nez richting Calais. Daarna houdt de wind het weer voor gezien en motoren we urenlang langs de lelijkheid van Duinkerken en de betonnen flats aan de Belgische kust. Een enkele bruinvis en een zeehond zorgen voor wat afleiding. Het water is spiegelglad als we laat in de avond in Oostende aankomen.

Het feestje in het clubhuis van de Royal North-Sea Yacht Club (600 leden, 70 hebben een boot) is net afgelopen als we een plekje vinden naast een grote Trintella, waarvan de eigenaren niet heel blij lijken te zijn met onze komst. In het clubhuis daarentegen zijn ze uiterst vriendelijk en vragen ze of we nog een drankje zouden willen. Dat hoeft niet, maar de code van het sanitair is wel handig... We doen nog een drankje aan boord en gaan snel te kooi.

Oostende - Stellendam (~65 NM)

Ingo verlaat ons 's ochtends om met de trein terug naar zijn familie in Bremen te reizen en wij verlaten de haven. Er was zo'n 15-16 knopen wind voorspeld en binnen in de haven stond nauwelijks een koopje of acht, maar eenmaal buiten stond er een dikke 20-23 knopen wind.

En waar de zee de avond ervoor nog spiegelglad was, is het nu een kolkende massa. Met de wind van achteren, stroom tegen, een rifje in het grootzeil en golven van ruim anderhalve meter was het lekker surfen (10+ kts door het water, alleen met een genua). Sturen was zowel een feest als een uitdaging. De oversteek van de Scheldemond was dat ook, met nogal wat zeeschepen die maar net voor- of achterlangs gingen, en een tanker die op geen enkele oproep reageerde en ontwaken moest worden.

Uitendelijk bereiken we het Slijkgat, waar we, met de wind pal van achteren, het welletjes vinden en de motor weer aanzetten. Bij de sluis zetten we Ton af, zodat hij de laatste bus kan halen die hem nog een aansluiting naar Haarlem biedt en met Suzanne en Christoph meren we af in de Marina Stellendam. Vervolgens laten we de boel de boel en gaan rechtstreeks naar restaurant Basta op de haven. Shared dining en slechte recensies ten spijt: We eten er heerlijk!

Na 870 mijlen varen in twee weken, zijn we weer thuis.